

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παραχρῆμα εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀκηρῆσας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουγενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΑΘΕΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δε. 40. Ἐξέμηνος δε. 22. Τριμηνος δε. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγιόπου γράσει διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς Δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἑλ.ον ἐν γέ-
νει τὸν ἑλλ.ον Ἐκπαιδ. σελήνια 10.
Ἐξέμηνος καὶ Τριμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐδὸς Ἐδριπιδίου ἀριθ. 53, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Μαΐου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 29

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Ἐπιδημιολογία τοῦ Λοχαγῶν ΔΑΝΡΙΤ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ. (Συνέχεια)

— Δηλαδή; ρώτησε ὁ μικρός.
— Νά, ἂν ἐργασθῆς μὲ ὄρεξη, μπο-
ρεῖς νὰ γίνῃς δεκανέας στὴν τάξη σου
ἢ λοχίας ἢ ἀκόμη κι' ἐπιλοχίας.
Ἄλλὰ γι' αὐτὸ πρέπει νάσαι ὁ πρῶτος
στὴν τάξη. Ἐλα τώρα! Ἀποχαι-
ρέτησε τὸν κύριο λοχαγὸ, μικρὲ μου!
Ὁ λοχίας τῆς ὀπηρεσίας θὰ
σὲ ἐδηγήσῃ στὸ 3ο τάγμα,
ἔπου εἶσαι τοποθετημένος.

Ὁ Πέτρος ἔβαλε ὀλα του
τὰ δυνατὰ καὶ μὲ τὰ δάκρυα
στὰ μάτια φίλησε τὸν προ-
στάτη του. Ὑστερ' ἀκολού-
θησε τὸ λοχία πίσω ζπ' τῆ
οιδερένια πόρτα καὶ χάθηκε.

Στὸ Πρωτανεῖο, ὅπως καὶ
σὲ πολλὰ ἄλλα στρατιωτικὰ
σχολεῖα, ἐπικρατοῦσε τότε ἡ
συνήθεια νάποκαλοῦνε τοὺς
νεοφερμένους μαθητὰς «πα-
γώνια» καὶ νὰ τοὺς ἐπιθά-
λουν γιὰ κλίμποσο καιρὸ χί-
λιες δυὸ δοκιμασίαι ποὺ κα-
τέβαιναν στὸ κεφάλι τῶν «πα-
λιῶν» μαθητῶν.

Στὴν αὐλή, λόγου χάρη, δὲν
μποροῦσε τὸ «παγώνι» νὰ πε-
ράσῃ ἀπ' εὐθείας ἀπ' τὴ μιὰ
ἀκρὴ στὴν ἄλλη, ὅπως οἱ πα-
λιῶι, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ κἀνῃ
ὄλο τὸ γύρο.

Ὁ Πέτρος μπῆκε στὴν αὐλή
καὶ προχωρῶντας σαστισμέ-
νος, πέρασε τὸν ἀπαγορευμένο
χῆρο καὶ βρέθηκε σχεδὸν στὴ
μέση τῆς αὐλῆς.

Ἀμέσως ἕνας «παλιός» ὡς
δώδεκα χρόνων, ἔτρεξε κατε-
πάνω του.

— Πῶς λέγεσαι; τὸν ρώ-
τησε μὲ ὕφος ἐπιτακτικόν.

— Πέτρος Μπερτινό.
— Ἀριθμὸς μητρώου;
— 1239,
— Λοιπόν, 1239, κἀνε κανονικὴ
μεταβολὴ καὶ στρίψε... Τὰ «παγώνια»
δὲν περνοῦν ἀπὸ τὴ μέση τῆς αὐλῆς.
— Καὶ γιατί;
— Γιατί; Ἔτσι!.. Ἐλα, δίνε του!
Ὁ Πέτρος ἦταν ποὺ ἦταν φουρκι-
σμένος. Σούφρωσε τὰ φρύδια καὶ κοι-
τάζε κατάματα τὸ νεὸ συμμαθητὴ του.
— Θὰ περάσω, ἂν μοὺ κἀνῃ ὄρεξη!
εἶπε.
Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἄλλου παιδιοῦ
ἔδειξε κατάπληξη. Ἐνα παγώνι δὲν

ἀναγνώριζε τὴν ὕπεροχὴ ἐνὸς παλιῶ;
αὐτὸ γιὰ τὸ Πρωτανεῖο ἦταν πρωτο-
φανές. Κλίμποσα παιδιὰ εἶχαν μαζευτῆ
τριγύρω.

— Λοιπόν, ἀρνεῖσαι νὰ ὀπακούσῃς;
εἶπε στὸν Πέτρο ὁ παλιός.

— Ἄρνοῦμαι!
— Ἄρνεῖσαι;
— Ναι!

Ὅλοι κοιτάζαν κατάπληκτοι.
— Λοιπόν, θὰ ὀπακούσῃς μὲ τὸ
στανιό! εἶπε ὁ ἄλλος, πιάνοντας κί-
δλας τὸν Πέτρο ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Μὴ μὲ πιάνεις!
— Μπᾶ, διάβολε, σὺ τὸ παρακάνεις!
Θὰ ὀπακούσῃς, 1239, ἢ ὄχι;
— Ὁχι!

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή ὁ Πέ-
τρος, προσπαθῶντας νὰ ἐλευ-
θερωθῆ, ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ
στὸν «παλιό». Ἐκείνος τὴν
ἀνταπέδωσε κι' ἀρχίσ' ἕνα γερὸ
μπῆξ, ἐνῶ ὀλα τὰ παιδιὰ εἶχαν
μαζευτῆ τριγύρω καὶ κοιτάζαν.

Μὰ δὲ βάσταξε πολὺ. Ὁ ἀν-
θυπασπιστῆς ποὺ εἶχε παρα-
κολουθήσει τὴ σκηνή, ἔτρεξε
καὶ χώρισε τὰ παιδιὰ. Ὁ πα-
λιός εἶχε τὴ μύτη ματωμένη.
Ὁ Πέτρος ἦταν ἀπέραχτος.

— Δελνός, εἶπε ὁ ἀνθυπα-
σπιστῆς, θέλησες νὰ βασανί-
σῃς ἕνα νεοφερμένο. Δυὸ μέ-
ρες κράτηση! Πήγαινε νὰ βρῆς
τὸ λοχία τῆς ὀπηρεσίας νὰ σὲ
πάῃ στὸ κρατητήριον!

Πῆρε τὸν Πέτρο ἀπ' τὸ χέρι
καὶ τὸν οὐστήσε στοὺς ἄλλους
μαθητὰς. Ἡ γνωριμία ἔγινε
γρήγορα. Εἶπαν στὸν Πέτρο τὰ
ἔθιμα τοῦ σχολεῖου κι' αὐτὸς
δέχθηκε νὰ συμμορφωθῆ. Ἐ-
σὸσο ὄμως εἶχε ἀποκτήσει
κίδλας ἕναν ἐχθρό, τὸ Δελνός.

Μὰ ὄλοι οἱ ἄλλοι παλιῶι ἀνα-
γνώρισαν ὅτι τὸ 1239, ἀπὸ
δὲν ἤξερε τοὺς κανονισμοὺς κι'
ἀπὸ πάλαιψε τόσο γενναῖα,
ἔπρεπε νὰ συγχωρηθῆ.

Ἔτσι ὀλα θὰ πῆγαιναν

«Στάθηκε καὶ τοῦ φόρεσαν τὸ φηλό ηλικίον...»
(Σελ. 170, στ. γ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΟΛΔΟΙ ρωτούν τη Διάπλασι και μένα για τζονομα του λόρδου Byron...

Τό σωστό είναι βέβαια το πρώτο: Μπαίρον προφέρεται το αγγλικό Byron...

Οι δασκάλοι όμως του καιρού εκείνου, κατά το σύστημά τους, εξελληνισαν τζονομα και τζοκαμαν...

Αυτά από το ένα μέρος. Από τάλλο όμως έχουμε τη Λογοτεχνία και τη λογοτεχνική μας γλώσσα...

Δευτεριά, για λίγο πάψω Να χτυπάς με το σπαθί, Τώρα σίμωσε και κλάψε εις του Μπαίρον το κορμί.

Ετσι κι ο Παλαμάς, κι ο Δροσίνης, κι ο Μαλακάσης κι' ελοι οι δόκιμοι ποιητές μας...

δλωσ διόλου. Τό πολυ-πολυ ένας δημοτικιστής, θα μπορούσε, για την ομοιομορφία...

Τέτοιες δυσκολίες, τέτοιες ανωμαλίες για πολύν ακόμα καιρό θα παρουσιάζω...

Και συλλογίζομαι τώρα τι μετράδες θα είχαμε αν, μαζί με το Μπαίρον, έρχοταν τότε στην Ελλάδα...

Γιατί όπως ο Μπαίρον, κι ο Σέλλεϋ ζούσε τότε στην Ιταλία. Μεγάλος κι αυτός ποιητής, από τους μεγαλύτερους της Αγγλίας...

Ω, ναί, ο Σέλλεϋ αγαπούσε πολύ την πατρίδα μας και συνηγορούσε θερμά για την απελευθέρωσή της.

ποιητή μας και να εισαχθῆ στα σχολεία μας ή «Ελλάδα» του, που είν' έμνευσιμένη από την Έλληνική Έπανάσταση...

Η έπιτροπή των Έορτών του Βύρωνος άκουσε την πρόταση του κ. Σιγαύρου κι' υποσχέθηκε να συστήσῃ στο Δῆμο...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Θά ήταν πολύ άρρωστο. Πολλά πούπουλα ήταν σκορπισμένα γύρο στη θέση όπου καθόταν.

—Τά πουλιά μοιάζουν με τά κορίτσια, σκέφθηκε ή Άνθούλα. Μερικά θέλουν να πειράζουν τάλλα.

Και τζοφίγγε τάρρωστο περδικάκι και τό χουχούλιζε να τό ζεστανή...

Δέν έβλεπε μπροστά της, τό πουλί μόνο είχε πιά διάθεση να κλάψη, όπως την πρώτη φορά που είδε τον Πάτροκλο.

—Α, δηλαδή είσαι δούλα. Μά και τί δουλειές θα κάνης εσύ, μιά σταλιά παλιοκόριτσο;

Η Άνθούλα δέν έλεγε τίποτα. Όλη ή εύτυχία της είχε χαθή διαμιάς οά νάταν άερας και πέταξε.

κι' ο Πάτροκλος μπορεί να μη της φερνόταν με τόση κακία, άμα μάθικνε πως ή Άνθούλα δέν ήταν κακή και προσπαθούσε να φαίνεται όσο χρήσιμη μπορούσε...

—Τι κρατείς εκεί; τῆ ρώτησε ο Πάτροκλος. Ένα άρρωστο περδικάκι. —Ριξ' το στους σκύλους: θά τό χάψουν μιά χαρά.

—Α, όχι, είναι ζωντανό ακόμα... —Τόσο τό καλύτερο!... Θά κάνῃ να φύγῃ, θά τό κυνηγούν, θά γελάσουμε...

Η Άνθούλα κοίταξε τό κακό παιδί με βλέμμα πολύ διαφορετικό από τό συνειθισμένο της... Άν έκανε να τῆς πάρῃ τό περδικί με τῆ βία, μπορεί και να τόν χτυπούσε.

—Δέν συλλογίζεστε τί λέτε; του άποκρίθηκε. Και πρώτα-πρώτα, τό καιμένο τό πουλί μπορεί να γίνῃ καλά και να ζήσῃ.

Και για να μην τῆς ξεφύγῃ κανένας λόγος προσδλητικός για τό γιό τῆς κυρίας τῆς, ή Άνθούλα τόν άφησε και γύρισε τρέχοντας στό σπίτι.

Δέν είχε πιά διάθεση να κλάψη, όπως την πρώτη φορά που είδε τον Πάτροκλο. Ά, όχι, τώρα ένοιωθε πως ήταν όλωσδιόλου διαφορετική.

Πῆρε τό περδικάκι της, τό πλάγιεσε σ' ένα καλάθι στρωμένο με στουπί και τζοδαλε κοντά στη φωτιά.

Η μικρή τό κοίταξε με άγωνία. Πως ήθελε να ζωντανέψῃ! Και να, με τις περιποιήσεις της τό κατάφερε.

άπροσπάτευε κι' αυτή ένα μικρό πλασμακάκι, όπως άλλοι έπροσπάτευαν αυτή την ίδια...

—Πάρ' το, παιδί μου, τῆς είπε. —Κι' αν τό γιατρέψῃ τό περδικάκι, θά μού τό δώσης, κύρ-Άλάρτη; —Έγώ δέν μπορώ να σου τό χαρίσω.

Άν θέλῃς, γύρεφέ το τῆς κυρίας. Τῆν άλλη μέρα τό περδικί ήταν πολύ καλύτερα. Φαινόταν πως, μακριά τώρα

— Καλά, εἰπε ο Πάτροκλος, μείνε με τό φίλο σου, εγώ φεύγω.

άπ' τους έχθρους του που τό χτυπούσαν, θά ξανάπαιρνε τις δυνάμεις του και θά ζούσε.

Κι' ήλθε ή μέρα που έπρόκειτο ναπολύσουν τά περδικία και τους φασιανούς.

Ο Άλάρτης, βοηθούμενος από τό Φραντή και την Άνθούλα, έπαιρνε τά πουλιά από τά κλουδιά τους και τά έβαζε σε μεγάλα καλάθια σκεπασμένα με δίχτυ.

Όταν άδειασαν έτσι όλα τά κλουδιά, ο Πάτροκλος έπεε στον Άλάρτη: —Δέν είναι όλα αυτά τά πουλιά: είναι κι' άλλα στού Φραντή.

—Έχετε λάθος, άφεντικό, εγώ δέν έχω πουλιά στο σπίτι μου. —Δέν ξέρεις λοιπόν πως ή κόρη σου παίρνει στο σπίτι σας πουλιά;

—Ο κύριος Πάτροκλος δέ λέει άλήθεια, άποκρίθηκε ή Άνθούλα με θάρρος.

—Άλήθεια λέει ή μικρή, άποκρίθηκε ο άρχιδασοφύλακας, είναι τίμιο κορίτσι κι' ή Κυρία μπορεί να'χῃ πεποίθησῃ στα λόγια τῆς.

Η κυρία Λάντη δέν είπε τίποτα: κοίταξε όμως τό γιό τῆς τόσο έταστικά, ώστε αυτός άναγκάστηκε να γυρίσῃ τά μάτια του άλλου...

Τότερα πήγαν ελοι στό μικρό δάσος, κοντά στους καλαμιώνες, όπου έπρόκειτο ναπολύσουν τά ζεπεταράνια.

Τά περδικία ήταν άπολαμα, φοβόνταν να πετάξουν μονάχα κι' ο Φραντής αναγκάστηκε να τά βγάλῃ άπ' τά καλάθια με τά χέρια του.

καί τριγύριζαν την Άνθούλα σαν κοτοπουλάκια. Η μικρή καθόταν χαμωά και τά φώναζε με μιά ιδιαίτερη φωνή που τῆν είχαν συνηθίσει.

ΡΗΤΑ

[Φαυκίλου του Μιλησιού]

Του Φαυκίλου είναι κι' αυτό: Χωριό που'χει μινιά, μικρό, νικέει μιά Νινεύϊ σαν διοικητή τοελά.

[Από τόν «Στέφανον»]

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΦΩΣ
Αγιό. Έγκο. 71
Ζετούλιζε τις λαβωμένες σου φρε...

Συντηρίαμα... Σκόρπιοι υαοί και
Θρυματισμένα αγάματα, βωμοί
Συντηρίαμα... Ανάμεσα τους παύ...

Πέσαν οι υαοί, τάγαλματι, οι
Σωριάστηκαν τριγύρω σου... Σκο...

Μά ξάφνω μιάν αράτσα θέλησες
Είναι μακριά το φώς...

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ
[Βλ. 'Αποτέλεσμα Μονοού...

Όταν ο Θεός έδωκε τον Άδμ...

Κάθε φορά, τους είπε, που...

Ό Αδμ πέθαινε από την πείνα...

Κάθε φορά, τους είπε, που...

Όταν ο Θεός έδωκε τον Άδμ...

Κάθε φορά, τους είπε, που...

Όταν ο Θεός έδωκε τον Άδμ...

Κάθε φορά, τους είπε, που...

Όταν ο Θεός έδωκε τον Άδμ...

Κάθε φορά, τους είπε, που...

Όταν ο Θεός έδωκε τον Άδμ...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝ. ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Περιορισμένες, αλλά πολύ καλές...

Καθό: ελπα στην προκήρυξη...

Από τη Μεγάλη όμως Τάξη...

Η ΒΟΜΒΑ

Μια μέρα, ενώ ο Κάρολος XII...

Στο θάμβο της βόμβας και...

Έχενος δε μπόρεσε ν' απιν...

Ό,τι συμβαίνει λοιπόν; του είπε...

Όταν ο Θεός έδωκε τον Άδμ...

Κάθε φορά, τους είπε, που...

Όταν ο Θεός έδωκε τον Άδμ...

Κάθε φορά, τους είπε, που...

Όταν ο Θεός έδωκε τον Άδμ...

Κάθε φορά, τους είπε, που...

Όταν ο Θεός έδωκε τον Άδμ...

Κάθε φορά, τους είπε, που...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ΜΕΛΟ-Θάνατη, [17 E.]—Ιουδήθ [16 E.]

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [15 E.] εις έναι...)

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [16 E.] εις έναι...)

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [17 E.] εις έναι...)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πουλι-...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαγευτικὸς...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σφαιρι-...

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [15 E.] εις έναι...)

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [16 E.] εις έναι...)

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [17 E.] εις έναι...)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πουλι-...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαγευτικὸς...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σφαιρι-...

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [15 E.] εις έναι...)

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [16 E.] εις έναι...)

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [17 E.] εις έναι...)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πουλι-...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαγευτικὸς...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σφαιρι-...

Αντιγράφτηκε και θα ξαναδημοσι...
Ευτυχία η τόσο επιτυχημένη αυτή...

Θα σε μάλωνα, Πεθαμένε Άρι-...

Τό μόνο που μπορώ να κάρω...

Ό φίλοι μου της Αλεξανδρίας...

Αγέωχε Αγιός, θα είδες βέ-...

Παρά την προκήρυξη του Διαγωνι-...

Μικρά ταξίς (14 ετών και...

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πουλι-...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαγευτικὸς...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σφαιρι-...

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [15 E.] εις έναι...)

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [16 E.] εις έναι...)

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [17 E.] εις έναι...)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πουλι-...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαγευτικὸς...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σφαιρι-...

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [15 E.] εις έναι...)

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [16 E.] εις έναι...)

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπό [17 E.] εις έναι...)

103 Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

